

Η Σοφία και το πνεύμα του Στεφάνου

Εδάφια κλειδιά: «Ο δε λέγει
προς αυτάς· Μη τρομάζετε·
Ιησούν ζητείτε τον
Ναζαρηνόν τον
εσταυρωμένον· ανέστη, δεν
είναι εδώ· ιδού ο τόπος,
όπου έθεσαν αυτόν.»
— Μάρκος 16:6

Επιλεγμένα εδάφια:
Μάρκος 16:1-8

ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ
το πρωί την πρώτη μέρα
της εβδομάδας μετά το
Σάββατο. Τρεις γυναίκες
που ήταν αφοσιωμένες
στον Κύριο Ιησού ήταν
σε αποστολή να χρίσουν
το σώμα του. Είχαν
αγοράσει πολύτιμα
αρώματα και τα
μετέφεραν στον τάφο του.
Οι αμφιβολίες δεν τους

πτόησαν. «Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από την
είσοδο του τάφου;» ρωτούσαν η μία την άλλη. Ωστόσο,
η αγάπη τους για τον Κύριο τους ανάγκασε να συνεχίσουν.
Μπορούμε να φανταστούμε την έκπληξη και την
αμηχανία τους όταν σήκωσαν το βλέμμα τους και είδαν
ότι η πέτρα είχε αφαιρεθεί. Τι συνέβαινε; Ποιος κύλησε
την πέτρα και γιατί; —Μάρκος 16:3,4

Είναι εμβληματικό ότι ο ήλιος ανέτειλε καθώς
αυτές οι αγαπημένες γυναίκες πλησίαζαν τον τάφο. (εδ.
2) Το σκοτάδι, η απόγνωση και ο φόβος συνόδευσαν την
απώλεια του αγαπημένου Δασκάλου. Τώρα, όμως, καθώς
πλησίαζαν, ο ήλιος άρχισε να λάμπει. Το φως της δόξας

του Ευαγγελίου άρχιζε να εμφανίζεται ξανά. Η εποχή της χριστιανικής πίστης και ελπίδας χαιρετίστηκε με τα λόγια, «Ανέστη!».

Όταν μπήκαν στον τάφο, οι γυναίκες είδαν έναν νεαρό άνδρα να κάθεται, φορώντας ένα λευκό χιτώνα. Τους μίλησε τα λόγια του εδαφίου-κλειδί μας, μετά από τα οποία είπε: «Αλλ' υπάγετε, είπατε προς τους μαθητάς αυτού και προς τον Πέτρον ότι υπάγει πρότερον υμών εις την Γαλιλαίαν· εκεί θέλετε ιδεί αυτόν, καθώς είπε προς εσάς. Και εξελθούσαι ταχέως, έφυγον από του μνημείου· είχε δε αυτάς τρόμος και έκστασις, και δεν είπον ουδέν προς ουδένα· διότι εφοβούντο.» —εδ. 7,8

Αυτές οι γυναίκες επιλέχθηκαν για να είναι οι πρώτες μάρτυρες της ανάστασης του Ιησού. Η αφοσίωση και η πίστη τους μνημονεύονται στη Αγία Γραφή. Ήταν μαθήτριες από τις ημέρες της διακονίας του στη Γαλιλαία μέχρι την εποχή της σταύρωσής του. Ο Μάρκος αναφέρει: «Ήσας δε και γυναίκες από μακρόθεν θεωρούσαι, μεταξύ των οποίων ήτο και Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η μήτηρ του Ιακώβου του μικρού και του Ιωσή, και η Σαλώμη, αίτινες και ότε ήτο εν τη Γαλιλαία ηκολούθουν αυτόν και υπηρέτουν αυτόν, και άλλαι πολλάί, αίτινες συνανέβησαν μετ' αυτού εις Ιεροσόλυμα.» —Μάρκος 15:40,41

«Αναστήθηκε». Γιατί είναι αυτά τα λόγια τεράστιας σημασίας για τους Χριστιανούς; Η απάντηση παρουσιάζεται εύγλωττα στο Α' προς Κορινθίους, κεφάλαιο 15. Προς μεγάλη μας έκπληξη, υπήρχαν αδέρφια στην εκκλησία της Κορίνθου που δεν πίστευαν στην Ανάσταση! Ίσως ένα στοιχείο από τους Σαδδουκαίους προσηλυτίστηκε στον Χριστιανισμό γι' αυτό. Έφεραν μαζί τους το «φορτίον» τους από το παρελθόν «διότι οι Σαδδουκαίοι λένε ότι δεν υπάρχει

ανάσταση». —Πράξεις 23:8

Ο Απόστολος Παύλος αντικρούει αυτό το λάθος με δύναμη και σαφήνεια. «12 Εάν δε ο Χριστός κηρύττηται ότι ανέστη εκ νεκρών, πως τινές μεταξύ σας λέγουσιν ότι ανάστασις νεκρών δεν είναι; 13 Και εάν ανάστασις νεκρών δεν ήναι, ουδ' ο Χριστός ανέστη· 14 και αν ο Χριστός δεν ανέστη, μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών, ματαία δε και η πίστις σας. 15 Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, διότι εμαρτυρήσαμεν περί του Θεού ότι ανέστησε τον Χριστόν, τον οποίον δεν ανέστησεν, εάν καθ' υπόθεσιν δεν ανασταίνονται νεκροί. 16 Διότι εάν δεν ανασταίνονται νεκροί, ουδ' ο Χριστός ανέστη· 17 αλλ' εάν ο Χριστός δεν ανέστη, ματαία η πίστις σας· έτι είσθε εν ταις αμαρτίαις υμών. 18 Αρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απωλέσθησαν. 19 Εάν εν ταύτη τη ζωή μόνον ελπίζωμεν εις τον Χριστόν, είμεθα ελεεινότεροι πάντων των ανθρώπων. 20 Αλλά τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών, έγεινεν απαρχή των κεκοιμημένων.» (Α' Κορ. 15:12-20) Ας χαρούμε λοιπόν, γιατί πράγματι...αναστήθηκε! ■

* * *